

C 1496 | 9

Poština plačana v gotovini.

KRAJINA
KARBEJLA
A CELJE

N 151/1990

Slovenski hmeljar

G. Verdev
Loke p. Sv. Jurij o.

Prvi strokovni list za hmeljarstvo * Glasilo
Hmeljarske zadruga, r. z. z. o. z. * Izhaja
redno vsak drugi petek * Naročnina letno
20 din, za inozemstvo 40 din, posamezna
številkla slane 2 din * Uredništvo in uprava:
Celje, Cankarjeva ulica 4 — Telefon št. 196

Leto IX.

Celje, 7. januarja 1938

Štev. 1

Za omejitev nasadov

Brez dvoma je preprečitev nadprodukcije edini način, s katerim si hmeljarji moremo zagotoviti boljše cene za svoj pridelek. V to svrhu pa je neobhodno potrebno površino nasadov omejiti in po potrebi tudi znižati. O tem je razpravljala tudi Srednjeevropski hmeljarski urad na svoji tozadevni seji v Nürnbergu 13. dec. 1937, o kateri bomo v naslednjem poročali podrobneje.

Zastopnik Francije, ki je seji tudi predsedoval, je uvodoma poudaril, da je imela Francija pred vojno nad 7000 ha hmelja, sedaj pa nima niti 2000 ha, niti polovico toliko kakor v letu 1929/30. Na sedanjih slabih cenah Francija torej ne nosi krivde, trpi pa, ker doseže za svoj pridelek komaj 500 do 600 ffrs, pridelovalni stroški pa znašajo 700 do 800 ffrs. Tudi Nemčije ne zadene toliko krivda, ker svoj pridelek porabi večinoma doma in le malo izvažajo. V prvi vrsti je torej ČSR dolžna skrčiti površino nasadov, ki znaša 11.364 ha proti 9677 ha v letu 1929. ČSR pridelala danes 100.000 stofov in 75.000 izvozi; zato pa so tudi cene tako padle in ČSR si sama škoduje, če ne skrči površine nasadov. Isto velja tudi o Poljski, ki ima 3600 ha ter mora 60% pridelka izvoziti, pa o Jugoslaviji, ki je lani na 3600 ha pridelala 37.500 stofov hmelja, porabila pa skupno z Romunijo le 2000 stofov; Jugoslavija s svojimi nizkimi cenami pritiska zlasti Francijo, ki je zato povišala uvozno carino od 170 na 430 ffrs. Belgija poseduje le 760 ha in mora 80% hmelja še uvoziti. Francija se obveže, da nasadov ne bo širila, skrčila pa je že dovolj, v neprimernih letih do 80%; prisilno porabo domačega hmelja bo skušala vsekakor doseči, toda le v lasno zaščito.

Zastopniki ČSR so poudarjali, da so smatrali sestanek za potreben, ker namerava ČSR skrčiti

površino nasadov, toda le tedaj, če store tako tudi ostale države. Poljska in Jugoslavija, da sta povečali površino od leta 1931/32 za 100% in če bosta ti izrazilo izvozni državi postopali tako še naprej, bosta le izkoriščali zase skrčenje nasadov drugod. Nemčija je že skrčila za 1500 ha in s tem znatno razbremenila svetovni trg. Poljska in Jugoslavija pa sta enkrat že doživeli katastrofo, ne da bi se dozdevno iz tega kaj naučili. Vsekakor bi bilo dosledno, da se zlasti izrazilo izvozne države prilagodijo položaju. Že več let se skuša stopiti s poljsko in jugoslovansko vlado v stik zaradi ure-

TOVARNA KEMIČNIH IZDELKOV V HRASTNIKU D. D.

OBRATOVALIŠČI: CELJE in HRASTNIK

izdeluje in prodaja naslednje vrste fosfatnih gnojil:

RUDNINSKI SUPERFOSFAT 16% in 18%
KOSTNI SUPERFOSFAT KMF 18/19%
FOSFATNO ŽLINDRO 6/10/18%

razen teh dobavlja tovarna:

MEŠANA GNOJILA KAS
KOSTNO IN APNENČEVO MOKO

nadalje ima stalno na zalogi:

KALIJEVO SOL 40% ZA GNOJENJE
ČILSKI SOLITER 16% ZA GNOJENJE

Vsa navedena gnojila se prodajajo po najnižjih
dnevni cenah.

VPRAŠANJA IN NAROČILA NA:

TOVARNA KEMIČNIH IZDELKOV V HRASTNIKU D. D.
ali njeno podružnico v Celju.

ditve površine nasadov, toda v Beogradu stoje na stališču, da se površina sama urejuje po konjunkturi, pa tudi s poljsko vlado se ni moglo navezati tozadevnih slikov. Zato morajo domače hmeljarske organizacije pritisniti na vlado. Kmetijsko ministrstvo v Pragi je že preteklo spomlad predložilo diplomatičnim poštom tozadevni memorandum SHU vladi v Beogradu in Varšavi. ČSR si je tudi vedno prizadevala držati cene, toda trajno to ne bo šlo, če bosta Poljska in Jugoslavija prodajali ceneje.

Zastopnik Nemčije je pripomnil, da je Nemčija skrčila površino nasadov od 10.000 ha v letu 1936 na 8600 ha, pa jo bo verjetno še, ker se pridelek ni dosti zmanjšal, ker je hmeljarstvo vedno bolj intenzivno, namen pa je pridelati le hmelj za lastno porabo. Nemški hmelj za izvoz ne povzroča težav drugim, saj je dosegel deloma celo višjo ceno kot češki. Rešitev položaja je torej predvsem v Poljski in Jugoslaviji. V Bački menda ne nameravajo skrčiti, pač pa stabilizirati nasade, kar je že precej, vendar še ne vse. Zato je treba Poljsko in Jugoslavijo dobiti h konferenčni mizi. Napačno je liberalistično stališče, da se pusti zadevi prosto pot razvoja, ker se tira s tem hmeljarje vedno v nove katastrofe.

Na taka izvajanja je izjavil zastopnik južnoštajerskega okoliša, da predvsem ni pravilno stališče, da bi smele le tiste države izvažati hmelj, ki ga mnogo porabijo doma. Razmeroma mala množina jugoslovanskega hmelja gotovo ne obremenjuje preveč svetovnega trga. Ker se vedno zahteva vprav od Jugoslavije čim obsežnejše skrčenje površine nasadov, doslej tudi še ni prišlo do tozadevnih ukrepov, kajti hmeljarstvo v Jugoslaviji ima isto pravico do obstoja kakor v drugih državah. Ne gre za to, koliko kaka država izvozi hmelja v primeri z domačo porabo, temveč za množino izvoza sploh. Četudi izvozimo pri nas 95% pridelka, je to v primeri z drugimi državami še vedno sorazmerno mala množina. Hmeljarji v Jugoslaviji so splošno za znižanje površine nasadov, toda žal ne najdejo za to zadevo pri merodajnih činiteljih dovolj razumevanja, ker se razmeroma majhno hmeljarstvo za vlado in državo ne smatra za tako važno zadevo. Že ponovno se je zahtevalo zakonite mere za omejitev in znižanje površine nasadov, pa zadelo vedno na nerazumevanje. Tudi se ne sme metati Savinjske doline in Vojvodine v en koš. Hmeljarstvo v Savinjski dolini ni bilo nikdar posledica konjunktura, saj se površina nasadov stalno suče okoli 1500 ha. V Vojvodini pa je res površina nasadov narasla v času konjunktura na 8000 ha, se znižala potem pod 1000 ha in zadnja leta zopet

narasla na 1800 ha. Pravilno razmerje med obema okolišema bo težko najti in se bo iz Vojvodine najbrž skušalo doseči sporazum v tej smeri, da bi oba okoliša imela enako površino. Hmeljarji v Savinjski dolini ne širijo nasadov, pač pa vedno iznova nehmeljariji izven okoliša. Samo zaključki SHU bodo težko dali vladi kake države povod, da se z zadevo resno peča. Tak povod bi že morala dati oficijelno ena prizadetih držav in v tem primeru bi gotovo tudi Jugoslavija ne odrekla sodelovanja. Hmeljarji v Jugoslaviji imajo gotovo nezaupanje v SHU, ker so krčili površino nasadov tedaj, ko jo drugod niso, in zato ne marajo več poslušati neupravičenih očitkov. Za iskren sporazum pa so vedno pripravljene ter kot ravnopravni in enakovredni sodelovati za izboljšanje razmer v hmeljarstvu. (Dalje prihodnjic.)

Preudariti treba

Ob koncu letošnje hmeljske sezije moremo vsaj v enem oziru potrditi razveseljivo ugotovitev. Pridelali smo namreč v splošnem lepo in v barvi gladko blago, za katero je bilo mnogo zanimanja in na vsak način se bo sloves savinjskega hmelja po uporabi letošnjega pridelka le še utrdil. Ugotoviti pa moramo tudi, da je hmeljar v pretekli vegetacijski dobi le z mnogim trudom in največjo skrbjo zajamčil hmelju dobro rast in barvo, predvsem na ta način, da je po potrebi tudi petkrat in celo osemkrat škropil. Uspeh škropljenja je bil s tem ponovno in v polni meri dokazan.

Drugače kakor pri hmelju pa je pri sadju, ki ga v našem hmeljskem okolišu tudi precej pridelamo, zlasti jabolok. Tu pa moramo na žalost ugotoviti, da lepih namiznih jabolok z redkimi izjemami sploh ni bilo mogoče dobiti. Pod mero in krastava jabolka težko najdejo dobrega kupca. Tako sadje se porabi komaj še za sadjevec, pijačo, ki jo kmet sicer tudi neobhodno potrebuje, vendar bi si z izkupičkom za lepa namizna jabolka mogel kupiti celo dvojno količino še boljše pijače in še bi mu ostalo nekaj gotovine za mnogovrstne druge potrebe. Vemo namreč, da se je jabolka za folkovec plačevalo povprečno po 75 din za 100 kg, dočim so plačevali inozemski in tudi domači trgovci za lepo namizno sadje tudi do 200 din za 100 kg. Slabo kakovost naših jabolok povzroča brez dvoma škrlup ali fuzikladij, bolezen, proti kateri pa se prav lahko uspešno borimo z bakrenimi sredstvi; važno je tu zlasti tako imenovano zimsko škropljenje, ki ga obavimo v toplih dnevih, ko ne zmrzuje, že v januarju ali najpozneje v februarju. Pri-

znano in izvrstno sredstvo, ki vsebuje bakrene soli, je bakreno apno »SFINKS«, katerega uporabljamo v enoodstotni raztopini, torej 1 kg bakrenega apna na 100 litrov vode. Sadjarji, ki so v preteklem letu to sredstvo preizkušali, so imeli najboljše uspehe. Za škropljenje pred in takoj po cvetenju pa uporabljamo žvepleno-barijevo sredstvo POLIBARIT.

Prav kakor pri hmelju je tudi pri sadju mogoče le z zaščitnim in obrambnim škropljenjem pridelati kakovostno čim boljše blago, in to bo treba v bodoče še bolj upoštevati. S slabim blagom namreč nikdar ne bomo pridobivali kupcev. Vsekakor bo torej treba v bodoče skrbneje preudariti, kaj in kako se bolje izplača.

Razno

Povišanje carine v Belgiji in obvezna poraba domačega hmelja? Autarkija, ali kakor bi rekli po naše, samopreskrba, slavi svoj zmagoviti pohod v raznih državah in tudi hmeljarstva ne zgreši. Najprej je Nemčija omejila uvoz hmelja z visoko uvozno carino in prisilno porabo domačega hmelja, nato je s podobnimi ukrepi prišla Francija, četudi se odločba o prisilni porabi še ne izvršuje, sedaj pa so tudi hmeljarji v Belgiji predložili kmetijskemu ministrstvu obširno spomenico, v kateri zahtevajo povišanje uvozne carine na hmelj od 0,60 bfrs na 10 bfrs (od 0,90 na 14,70 din) za kg in prisilno porabo belgijskega hmelja v belgijskih pivovarnah. Zahteve hmeljarjev so takoj podprli razni politični činitelji, pa je bilo o tem že govora tudi v poslanski skupščini in senatu. Pri tem pa se nihče ne ozira na to, da vprav pogubna politika autarkije, ko hoče vsak le čim več izvažati in čim manj uvažati, že prefi povzročiti novo svetovno gospodarsko krizo.

Združitev hmeljarskih organizacij. Hmeljarsko društvo za Slovenijo in Hmeljarska zadruga, r. z. z. o. z., sta se po sklepu svojih občnih zborov združila z novim letom v enotno hmeljarsko organizacijo. Za skupno organizacijo se je izbralo zadružno podlago, ki omogoča boljše in izdatnejše delovanje v prospeh našega hmeljarstva. Hmeljarska zadruga je zato spremenila svoja pravila tako, da obsegajo sedaj območje društva in zadruga ter predvidevajo tudi podružnice. Gotovo je v dobro urejenem zadružništvu najboljša pot k izboljšanju položaja našega kmeta sploh in tudi hmeljarja. Za to pa se oklenimo vsi enotne zadružne hmeljarske organizacije, kajti le v slogi je moč, in čim več nas bo, tem več bomo tudi dosegli.

Konsum piva v Italiji je vse do letos stalno nadoval. Dočim je znašal v letu 1928/29 še 1.130.930 hl, je padel na 902.188 hl v letu 1929/30, na 673.546 hl v letu 1930/31, na 433.091 hl v letu 1931/32, na 422.254 hl v 1932/33, na 372.366 hl v 1933/34 in na 287.575 hl v 1934/35, v letu 1935/36 pa se je zopet dvignil na 497.451 hl. K dvigu konsuma piva je mnogo pripomogla slaba vinska letina in s tem znatna podražitev vina.

Hmeljarska poročila

Savinjska dolina: V hmeljski kupčiji je položaj v glavnem nespremenjen in prav tako so nespremenjene tudi cene. Vkljub praznikom je bilo sem ter tja nekaj več povpraševanja, četudi slejkoprej pretežno za cenejše blago. Oznamkovanih je doslej 7754 tovorkov pridelka 1937 v čisti teži 13.540 stofov, in sicer 85,5% pod znamko »Južnoštajersko-Savinjska dolina«, 4,5% pod »Dravska banovina« in 10% mešanega hmelja iz obeh okolišev.

Vojvodina: V hmeljski kupčiji je slejkoprej razpoloženje prav mirno in le sem ter tja pride do kakega zaključka po nespremenjenih cenah.

Češkoslovaška: Pri sem ter tja precej živahnem povpraševanju so se cene učvrstile in tudi slabše blago že doseže boljšo ceno. Nominalno so ostale cene nespremenjene in slejkoprej notira lanski pridelek ža- teški 13–24 din ter Uštěk in Roudnice 11–16 din za kg. Več povpraševanja je zlasti za boljše, vendar cenejše blago. V Žatcu je neprodanih še kakih 7000 stofov lanskega pridelka, nekaj nad 3000 stofov od tega v prvi roki.

Nemčija: Pri mirnem razpoloženju in le pičlem obratu so se cene približale najnižji dopustni meri. Domača pivovarska industrija še čaka z nakupovanjem, pa tudi za izvoz je prav malo povpraševanja.

Francija: Položaj v hmeljski kupčiji je nespremenjeno miren. Pri pičlem prometu se plačuje za lanski pridelek alzaški do 14 din in ostali do 11 din za kg.

Poljska: Položaj v hmeljski kupčiji je slejkoprej zelo miren in le sem ter tja pride do kakega zaključka za cenejše blago. Nominalno so ostale cene nespremenjene.

Belgija: Pri mirni tendenci in slabem prometu so ostale cene v glavnem nespremenjene.

Anglija: Vnovčevanje lanskega pridelka hitro napreduje in je večina blaga že prešla v druge roke.

Amerika: Pri slabem zanimanju in povpraševanju so cene popustile in notira domači pridelek lanski 12 do 15 din, predlanski 9–12 din, letnik 1935 pa 7–9 in starejši letniki do 7 din, že zacarinjen inozemski pa lanski 45–53 din in predlanski 34–42 din za kg. Več povpraševanja je le za boljše in najboljše blago. Kupčija iz prve roke je precej oživela v Oregonu, kjer je prišlo do večjih zaključkov po 10–12 din za kg.

Najvišje cene, plačane zadnji čas za 1 kg najboljšega hmelja raznih provenienc, seveda ne vedno iz prve roke, so bile naslednje:

	letos	lani
Nemčija (Teltmang)	55	68 din
Anglija (Golding)	48	— din
Češkoslovaška (Žatec)	23	36 din
Jugoslavija (savinjski)	16	30 din
(vojvodinski)	9	19 din
Francija (alzaški)	14	19 din
Poljska (volinjski)	14	24 din
Belgija (Alost)	13	19 din
Amerika, domači (Oregon)	12	49 din
zacar., inozemski	53	75 din

Za razvedrilo

Pri vedeževalki.

»...in razen tega bo gospodova žena bogata in pridna...«

»Že prav, že prav... ampak povejte mi najprej, kaj naj s sedanjo ženo naredim?«

Sodobna mladina.

»Povej mi, Zora, kdaj je bil doktor Tavčar rojen?«

»Ne vem.«

»Toda v knjigi je napisano 1851.«

»Da, toda jaz sem mislila, da je to njegova telefonska številka.«

Hranilnica Dravske banovine Celje ♦♦ Ljubljana ♦♦ Maribor

Čupilarno varen zavod.

Obrestovanje najugodnejše.

**Za vloge in obresti jamči Dravska banovina
z vsem premoženjem in vso davčno močjo.**

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najboljše Denar je prinejalnožen popolnoma varno. Za hranilne vloge jamči poleg rezerv in hiš nad 4000 članov - posestnikov z vsem svojim premoženjem

Ljudska posojilnica v Celju

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v novi, lastni palači na voglu
Kralja Petra ceste in Vodnikove ulice

OPOZORILO KMETOVALCEM!

Fosfatna žlindra

je domač proizvod in najcenejše fosforno-kislno gnojilo, ki se je zlasti kot jesensko gnojilo pravo dobro obneslo pri vseh rastlinah.

Izkušeni kmetovalci iz vseh krajev naše domovine označujejo fosfatno žlindro kot zelo uspešno in najbolj prikladno gnojilo, s katerim se doseže izdatno povečanje žetve.

Fosfatna žlindra vsebuje deloma lahko topljivo, deloma težje topljivo fosforno kislino. Ob začetku rastne dobe uživa rastlina najprej vodotopni del fosforne kisline, pozneje pa izkorišča še težjo topljivo fosforno kislino.

Jesensko gnojenje je najvažnejše, kajti zemlja dobi jeseni dovolj vlage in ima pozimi dovolj časa, da v miru pod zimsko snežno odejo prebavlja hranilne snovi. Spomladi pri setvi pa pade zrno v dobro rejena in rodovitna tla.

Fosfatna žlindra je vsekakor najcenejše in najprikladnejše fosforno-kislno gnojilo, ki ga uporabljajo vsi kmetovalci, hmeljarji, sadjarji in vinogradniki.

Fosfatna žlindra je stalno v zalogi pri Kmetijskih zadrugah in vseh večjih trgovinah.

Izročajte denar

v zaupanja vredne domače denarne zavode, da se omogoči z oživitvijo denarnega obtoka delavoljnim našim ljudem zopet delo in kruh.

CELJSKA MESTNA HRANILNICA

(v lastni palači pri kolodvoru)

Vas vabi, da ji zaupate tudi Vi svoje prihranke, ker Vam nudi zanje s svojim premoženjem popolno varnost. Mesto Celje jo je ustanovilo že pred 72 leti in tudi še samo jamči zanjo z vsem svojim imetjem in z vso svojo davčno močjo.

Denarju, ki ga vložite, je vsakočasna, nemudna izplačljivost strogo zajamčena.